

Arrest

nr. 264 134 van 23 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van 1 juni 2021 van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juli 2019 diende verzoeker, met Chinese nationaliteit en van Oeigoerse origine, een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 24 november 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS voorzag daarin in zijn advies op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en stelde dat het van oordeel is dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar China en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tegen de beslissing van het CGVS diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 253 089 van 20 april 2021 bevestigde de Raad dat verzoeker moet worden ingesloten doch vervolgens worden uitgesloten van de Vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, F (a) en (b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. De Raad bevestigt in dit arrest dat na lezing van het administratief dossier en de door het CGVS toegevoegde landeninformatie de Raad de commissaris-generaal kan bijtreden waar hij stelt dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Op 28 mei 2021 tekende verzoeker cassatieberoep aan tegen dit arrest. De Raad van State verklaarde het beroep ontoelaatbaar bij beschikking 14.518 van 22 juli 2021.

Op 1 juni 2021 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : Y.

voornaam : A.

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : X.

nationaliteit : China

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/11/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 20/04/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort, zonder geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Hij licht dit eerste middel toe als volgt:

“In rechte

Het artikel 52/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat: [...]

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing peg moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing pel/ de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch “geen vrijbrief voor een willekeurige on onredelijke beslissing. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn'.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om hel grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 10 wanneer hij in het Rijk verblijft pondeur houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

- Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing peg de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze” .

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

- De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

- het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familieleven en het hogere belang van de kinderen.

[...]

B. In casu

[...]

Tweede onderdeel: schending van het artikel 3 EVRM

Bestreden beslissing stelt dat de eiser van Chinese nationaliteit is.

Bestreden beslissing niet aanwijst naar welk land de eiser verwijderd mag zijn en om naar welk land hij zou moeten vertrekken indien hij het land moet verlaten. De eiser is enkel en alleen van Chinese nationaliteit en dit is bijgevolg enkel naar dit land dat hij verwijderd zou kunnen zijn.

De eiser mag niet naar zijn herkomstland uitgewezen worden.

In zijn weigeringsbeslissing dd. 24 november 2020, had het CGVS aangewezen dat:

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar China. Een verwijderingsmaatregel is dan ook met verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij moest bijgevolg weten dat de eiser niet naar zijn herkomstland uitgewezen kan zijn.

In haar nota "evaluatie artikel 74/13", stelt de verwerende partij:

"Het CGVS is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat betrokkene niet mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst.

Het bevel om het grondgebied te verlaten legt betrokkene enkel de verplichting op het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Verzoekende partij stelt vast, ten eerste, dat dit element niet inhoudend is in de motivering van de bestreden beslissing en geen steun kan geven aan de beslissing.

Uw Raad heeft al beoordeeld in een arrest van 23 februari 2021 nr 249.681 dat:

« l'obligation de motivation formelle, à laquelle était soumise la partie défenderesse lorsqu'elle a adopté l'acte attaqué, en vertu de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 5 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs n'imposait que cette réponse figure dans l'acte lui-même.

Une simple note de synthèse, non intégrée à la motivation de l'acte attaqué ou à laquelle il n'aurait pas été fait référence dans l'acte lui-même, ne peut dès lors suffire à cet égard (...)

le Conseil ne peut suivre la partie défenderesse lorsqu'elle soutient qu'elle devait se limiter à motiver la décision par les résultats de la partie requérante, sans tenir compte de ses arguments tenant aux circonstances spécifiques du cas d'espèce» (eigen onderlijnen).

[...]

Bestreden beslissing schendt bijgevolg het principe van non-refoulement evenals het artikel 3 EVRM en de motiveringsplicht."

In het tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar zijn Chinese nationaliteit en dat de bestreden beslissing niet aanwijst naar welk land hij verwijderd mag worden en naar welk land hij zou moeten vertrekken indien hij het land moet verlaten. Nu hij enkel de Chinese nationaliteit heeft, is het volgens verzoeker enkel dit land naar waar hij verwijderd zou kunnen worden.

Verder citeert verzoeker uit de weigeringsbeslissing van het CGVS van 24 november 2020 waarin het CGVS uitdrukkelijk stelt dat het van oordeel is dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar China en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg wist de gemachtigde dat verzoeker niet naar zijn herkomstland kan verwijderd worden. Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing onder meer artikel 3 van het EVRM schendt.

Beoordeling

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat het CGVS in zijn weigeringsbeslissing van 24 november 2020 onder meer oordeelde dat:

"Rekening houdend met uw Chinese nationaliteit, Oeigoerse etnie en beroepsactiviteiten als overheidsfunctionaris in dienst van de Chinese overheid, dient u te worden beschouwd als een risicoprofiel. Gelet op uw profiel (Oeigoer in dienst van de Chinese autoriteiten met betrekking tot gezinsplanning), de zichtbaarheid van de door u uitgeoefende functie (dorpssecretaris), uw werklocatie (X.) en de specifieke taken die u tijdens uw dienst heeft opgenomen (navolging van Chinese wetgeving in X.), is het eveneens geloofwaardig dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor

vervolging op basis van uw politieke overtuiging en etnische achtergrond. Daarnaast kende u een verblijf van enkele jaren in Turkije, waar u deelnam aan betogingen van Chinese Oeigoeren gericht tegen het wanbeleid van de Chinese overheid ten aanzien van Oeigoeren. Ook in België neemt u deel aan politieke activiteiten van de "Belgium Uyghur Association" tegen China. Gelet op de monitoring door de Chinese overheid van de Oeigoerse diaspora maakt dat u een bijkomend risico op vervolging loopt bij een eventuele terugkeer naar de Volksrepubliek China."

Ook verder in de beslissing van het CGVS staat in het licht van artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat: *"Het CGVS [...] van oordeel [is] dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar China. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

Verzoeker ging in beroep tegen de uitsluiting door het CGVS. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 253 089 van 20 april 2021. Er blijkt evenwel duidelijk dat ook de Raad eerst de insluiting voor de uitsluiting heeft onderzocht en het standpunt van het CGVS aangaande de onverenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft bevestigd. De Raad stelt immers uitdrukkelijk: *"Na lezing van het administratief dossier en de door verwerende partij toegevoegde landeninformatie kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. De bestreden beslissing motiveert op goede gronden als volgt wat betreft de insluiting van verzoeker in de vluchtelingdefinitie: [...] De Raad stelt vast dat verzoeker gedetailleerde en nauwkeurige verklaringen aflegt over zijn rol als vicesecretaris en dorpssecretaris in zijn dorp D. in de X. Oeigoerse Autonome regio; de transfer van zijn hukou naar U.; zijn arrestatie op [...] 2016 en daaropvolgende detentie en marteling en de omkoping van een politieagent om zijn vrijlating te bewerkstelligen. Ook blijkt uit de door hem voorgelegde documenten dat hij deelnam aan betogingen in Turkije tegen het Chinese beleid ten aanzien van de Oeigoeren. Uit zijn verklaringen blijkt ook dat hij voor het laatst contact had met zijn echtgenote en zijn broer in april 2017 waarbij zijn echtgenote hem vertelde dat zij zich elke dag bij de lokale overheid moest melden en pas 's avonds laat terug naar huis kon. Gelet op verzoekers Oeigoerse etnie en vroegere activiteiten als overheidsfunctionaris in dienst van de Chinese overheid en de zichtbaarheid van zijn functie in het verleden alsook zijn geloofwaardige verklaringen met betrekking tot de beschuldiging door de Chinese overheid dat verzoeker tegen het geboortebeleid van de Chinese overheid was ingegaan, kan in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn politieke overtuiging en zijn ras worden aangenomen."*

Een onverenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet houdt, gezien de zeer gelijkaardige draagwijdte van deze bepalingen met artikel 3 van het EVRM, ook een onverenigbaarheid in met artikel 3 van het EVRM.

Ondanks deze duidelijke overwegingen zowel van het CGVS als van de Raad, gaat de gemachtigde over tot het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel. Hij motiveert in de beslissing op geen enkele wijze aangaande de voormelde vaststellingen van de Raad en stelt louter dat verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Hij stoelt zich hiervoor op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Zoals verzoeker vaststelt, wordt op geen enkele wijze kenbaar gemaakt naar welk land verzoeker zou moeten terugkeren. Het enige land waarvan sprake in de bestreden beslissing, is China, dat onder verzoekers nationaliteit wordt vermeld.

In de evaluatienota aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de gemachtigde weliswaar:

"Het CGVS is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat betrokkene niet mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst. Het bevel om het grondgebied te verlaten legt betrokkene enkel de verplichting op het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten."

De Raad wijst erop dat de grondslag voor de bestreden beslissing artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de

vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten ;” (eigen onderlijnen)

Verzoeker betwist niet dat hij inderdaad niet in het bezit is van een geldig visum, doch hij wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van verwijdering naar China. Artikel 3 van het EVRM moet beschouwd worden als een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag.

De gemachtigde lijkt ervan uit te gaan dat de verwijderingsmaatregel geen probleem stelt, nu dit niet zou inhouden dat hij naar zijn herkomstland moet terugkeren. Verzoeker wijst er evenwel op dat er geen andere mogelijke invulling is van het land van bestemming van de bestreden beslissing.

De gemachtigde gaat met de stelling in de “evaluatie­nota 74/13” voorbij aan het feit dat een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals in casu, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een “terugkeerbesluit” in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard én een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn definieert “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: (1) zijn land van herkomst, of (2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of (3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, § 1, 5° iuncto 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Artikel 1, § 1, 6° stelt dat de beslissing tot verwijdering de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. De Raad kan verweerder in de nota dan ook in geen geval volgen dat de bestreden beslissing een loutere “uitnodiging betreft om het grondgebied te verlaten”.

Dat die terugkeerverplichting niet naar om het even welk derde land geldt, blijkt verder uit artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet waarbij terugkeer wordt gedefinieerd als het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar (1) zijn land van herkomst of (2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of (3) naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf. Aan deze wettelijke invulling van de terugkeerverplichting gaat verweerder in de nota volledig voorbij.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker de Chinese nationaliteit heeft en hij geen andere nationaliteit heeft, zodat China als het land van herkomst moet worden beschouwd. Verder blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoeker zijn terugkeerverplichting kan uitvoeren naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten, noch dat er een ander land is waar verzoeker gemachtigd is of toegelaten tot verblijf en waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren. Er blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker enige tijd in Turkije heeft geleefd, doch hij was daar illegaal aangezien wordt geloofwaardig geacht door zowel het CGVS als de Raad in volle rechtsmacht dat verzoeker geen Turkse verblijfsvergunning kon verkrijgen, aangezien zijn naam vermeld staat op de Oeigoerse gezochtenlijst van de Chinese overheid. Bijgevolg kan verzoeker gevolgd worden dat, ondanks de bewoordingen van de beslissing, de facto er geen andere mogelijkheid blijkt voorhanden te zijn om te voldoen aan zijn terugkeerverplichting dan een terugkeer naar China.

Bijgevolg moet dan ook aangenomen worden dat door verzoeker een vertrekverplichting op te leggen zonder echter op enige wijze te onderzoeken naar welk ander land behalve China verzoeker dan wel kan terugkeren zonder ook hier het risico te lopen om te worden uitgezet in strijd met artikel 3 van het EVRM, in casu geen zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM is gebeurd en aldus

een schending van die verdragsbepaling kan worden aangenomen (zie in dezelfde zin: RvS 29 mei 2018, nr. 241.625).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder in eerste instantie, met verwijzing artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde na de weigering van het CGVS om een internationale beschermingsstatus te erkennen of toe te kennen, hij verplicht is onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op basis van een van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde zou bijgevolg niet over enige appreciatiebevoegdheid beschikken en de beslissing werd aldus volgens verweerder rechtmatig afgeleverd.

De Raad kan deze redenering niet volgen. Zoals verzoeker zelf stelt, verwijst artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet naar artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zoals supra reeds aangehaald, is de aanhef van deze wetsbepaling *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Het hoeft geen betoog dat artikel 3 van het EVRM een dergelijke bepaling is en dat het absoluut karakter van die bepaling, indien van toepassing, altijd primeert zodat niet van een volledig gebonden bevoegdheid kan sprake zijn. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich dus van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit. Verder is voor het nemen van elke verwijderingsmaatregel, ook een bevel gestoeld op artikel 52/3, § 1 iuncto artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist, hetgeen de gemachtigde in casu ook heeft gedaan, zodat opnieuw niet van een gebrek aan enige appreciatiebevoegdheid kan sprake zijn (RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444; RvS 26 juni 2015, nr. 231.762).

Waar verweerder verder in de nota stelt dat het bevel enkel stelt dat verzoeker het grondgebied van België dient te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, merkt de Raad op dat deze bewoordingen geen afbreuk doen aan de verplichting die, in het kader van artikel 3 van het EVRM, op de overheid rust om op nauwgezette wijze te onderzoeken of het bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker blootstelt aan een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Ook al wordt in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk geformuleerd dat verzoeker verplicht is naar China terug te keren, is supra reeds gesteld dat niet blijkt naar welk ander land dan China verzoeker dan wel kan terugkeren conform artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet. Het risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM is in geen geval uitgesloten door de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de eerder vastgestelde vervolging die verzoeker op gegronde wijze vreest in zijn land van herkomst en gelet op het gebrek aan enig concreet onderzoek van de reële risico's voor het leven of zijn fysieke integriteit die verzoeker bij het uitvoeren van dit bevel loopt (zie in dezelfde zin: RvS 29 mei 2018, nr. 241.623).

Verweerder stipt in de nota aan dat thans geen gedwongen verwijderingsbesluit voorligt. Dit doet aan het voorgaande evenwel geen afbreuk. Ook bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, en niet enkel bij het nemen van een bijkomende terugleidingsmaatregel in het kader van een gedwongen verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), moet op zorgvuldige wijze rekening gehouden worden met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. De Raad van State stelde dienaangaande dat: *“De verzoekende partij [DVZ] moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij [DVZ] om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.*

8. In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake *Paposhvili t. België* stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling” (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623).

Verweerder herhaalt in de nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing niet oplegt dat verzoeker moet worden teruggestuurd naar zijn herkomstland, zodat verzoeker niet gevolgd kan worden in de ontwikkelde grieven, omdat een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, niet volstaat. De Raad herhaalt hierbij zoals supra gesteld dat ook al wordt in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk geformuleerd dat verzoeker verplicht is naar China terug te keren, supra reeds is gesteld dat niet blijkt naar welk ander land dan China verzoeker dan wel zijn terugkeerverplichting zou kunnen uitvoeren (conform artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet). Zoals ook reeds aangehaald kan immers niet blijken uit het administratief dossier dat verzoeker zijn terugkeerverplichting kan uitvoeren naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten, noch dat er een ander land is waar verzoeker gemachtigd is of toegelaten tot verblijf en waarnaar hij besluit vrijwillig terug te keren, zodat de facto geen werkelijk alternatief voor een terugkeer naar het herkomstland voorligt. Althans dit werd niet door de gemachtigde onderzocht. Van een terugkeer naar China hebben zowel het CGVS als de Raad gesteld dat dit onverenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit is aldus eveneens onverenigbaar met artikel 3 van het EVRM.

Verder stelt verweerder in de nota dat het advies van de commissaris-generaal slechts voorafgaat aan een eventuele door de gemachtigde afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het geen aanvechtbare rechtshandeling vormt. Ook al is deze stelling correct, wijst de Raad erop dat thans in geen geval dit advies van het CGVS wordt aangevochten, in tegendeel, verzoeker steunt op dit advies en verzoeker vecht in casu de concrete verwijderingsmaatregel aan. Verder zijn dit advies en de inclusie waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker in geval van terugkeer naar China een gegronde vrees voor vervolging loopt bovendien uitdrukkelijk bevestigd door het arrest van de Raad nr. 253 089 van 20 april 2021. Tot slot betekent het feit dat dit advies niet bindend is, niet dat er niet op afdoende zorgvuldige wijze zou moeten rekening gehouden worden met dit (door de Raad bevestigd) advies als de gemachtigde alsnog overgaat tot het nemen van een verwijderingsmaatregel, quod non in casu.

De overwegingen in de nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming van 1 juni 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend eenentwintig door:

Mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES